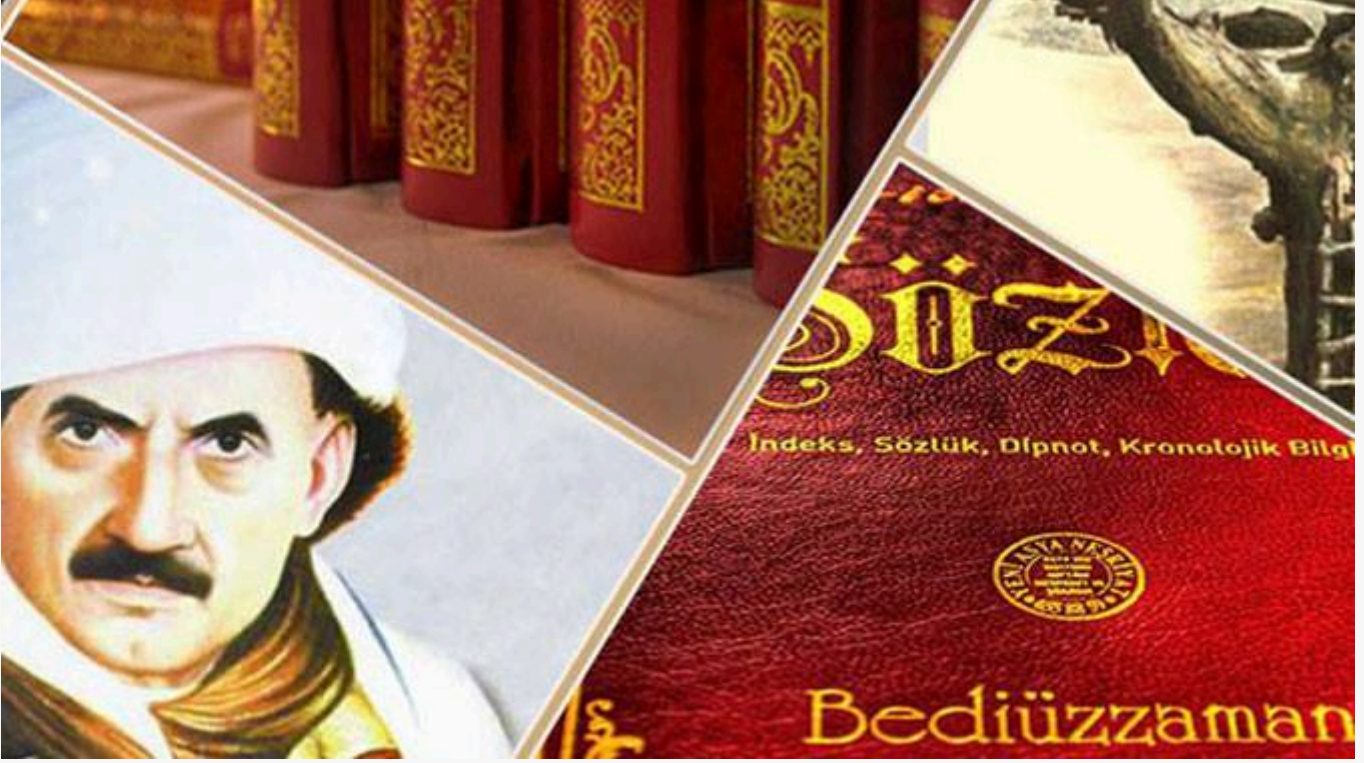

Bediüzzaman'ın işaret ettiği iki mühim silâh nedir?

Ali Karakaş: "1. Eski Said Eserleri sayfa 633'te Hıristiyanlık ile İslâmiyet'in bir muvazenesi var. Orada "müthiş bir silâh" kavramı geçiyor. Bu müthiş silâh nedir? 2. İkinci Cinayet'te geçen Süleyman-ı meşrûtiyet ve ifrit-i istibdat terimleri ne anlama geliyor?"

ESKİ SAİD'İN İŞİ NEDEN ZORDU?

Osmanlı Devleti'nin gerilemeye yüz tutmasıyla birlikte Müslümanlarda Batıdan gelen her şeye karşı küfür ve sefahten nazarıyla bakma şüpheciliği nüksetti, Batılı değerlere karşı bir küsmek meydana geldi. Oysa insan hakları, hukuk, adalet, demokrasi, hürriyet ve fen ve medeniyetin mehasini gibi Batıda gelişmiş öyle medeniyet değerleri vardı ki, kökü ve esası İslâmiyet'te bulunduğu için, İslâmiyet'in öz malı hükmündeydi. Fakat Batının elinde geliştiğinden Hıristiyanlığın malı zannedilmiş ve birer küfür icadı görülerek topyekûn reddedilmişti.

Diğer yandan Batının medeniyet anlayışını körü körüne taklit etme hastalığı da nüksetmişti ki, bu hastalık dine ve mukaddesata karşı savaş açmış vaziyetteydi.

Osmanlı Devleti'nin son dönemlerine gelindiğinde iç bünyede böyle bir çatışma vardı. Ulema sınıfı Batılı değerlerin tahlilini yapıp şeriata uygunluk testinden geçirme konusunda yeterli ve doyurucu bir çalışma ortaya koyamamıştı. Dolayısıyla meselâ halk Osmanlı'nın son döneminde hürriyet ve meşrûtiyet hareketlerine karşı hep şeriat istiyordu; ama bu değerlerin zaten şer'î olduğunun farkında değildi. Bu değerleri küfür değerleri sayıyordu.

İşte Eski Said'in o dönemde zor işlerinden birisi, bu değerleri tek başına şeriat testinden geçirmesi ve şeriat boyasına vurarak savunması olmuştu. Bediüzzaman veli padişah diyerek değerli bulduğu Abdülhamid Han'ın yönetimdeki istibdat anlayışını bu yönden eleştirmişti. Çünkü şeriat istibdada müsaitmiş gibi algılanıyor ve bu imajı din düşmanları kullanıyordu. (Bu meseleyi bu gün hâlâ anlamak istemeyenler ve Abdülhamid Han üzerinden Bediüzzaman düşmanlığı üretmek isteyenler var. Oysa Bediüzzaman, Abdülhamid Han'a düşmanlık yapmamış; sadece o dönemde mecbur kalınan istibdadı şeriat namına eleştirmişti.)

FEN VE MEDENİYET SİLÂHLARINA SAHİP ÇIKMALI

Netice olarak Müslümanlar Batı kaynaklı bütün değerlere küstü. Bunların içinde haliyle hürriyet, demokrasi, fen ve medeniyetin mehasinleri gibi değerler de vardı. Hıristiyanlık dini ise aslında bu değerlere hasım iken, meydanı boş bulup

kendine mal etti. Ve iki silâhla galebe de çaldı.

Bu meseleyi Bediüzzaman şöyle ifade ediyor:

“İslâmiyet gaflet edip küstü. Hristiyanlık dini kendi hasmı olan fen ve medeniyeti kendine mal edip, iki silâhla galebe çaldı. Şimdi Şarkda müthiş bir silâh imal ediliyor. Bunun hak kısmına sahip olmalı. Yoksa yine küssek, onu da Hristiyanlık, İslâmiyet aleyhinde istimal edecektir. Buna karşı, husûmetle dayanmak pek güçtür.”¹

Sözü edilen iki silâh, fen ve medeniyet silâhlarıdır. Hiç şüphesiz medeniyet kavramının içinde hürriyet ve demokrasi gibi değerler de vardır. Bu değerlere biz hak boyasına vurup sahip çıkmalıyız. Zaten bunların hak boyalı kısmı İslâmiyet'in öz malıdır. Yine küsersek, Hristiyanlık bunu İslâmiyet aleyhine kullanacaktır. Yani bu gün olduğu gibi İslâm ülkelerine demokrasi satmaya kalkacak ve zulmedecektir. Demek hürriyeti kâfirlere mahsus görmek, demokrasiye küfür rejimi demek ve bunlardan bir husûmet üretmek çare değildir.

SÜLEYMAN-I MEŞRÛTİYET VE İFRİT-İ İSTİBDAT

Malûm Süleyman Aleyhisselâm hükümdar bir Peygamberdi. Hükümdarlık ve peygamberlik gibi iki görevi uhdesine aldığı ve elinde maddî gücü bulunduğu halde, Allah'ın emirlerini tebliğ ederken istibdat uygulamadı, baskı yapmadı, tebliğinde insanların irade hürriyetini esas aldı. Ki bu anlamda Süleyman Aleyhisselâm kendi yönetiminde ve kendi çağının şartlarında meşrûtiyet-i meşrûayı uyguladı.

İfritler cinlerdendir. Cinler insanın iradesini teslim almaya görsünler, insan bir istibdat faciası yaşıyor. Yani muzır cinler insanın iradesini ellerine geçirmeye çalışırlar ve teslim aldıklarında artık insanda irade namına bir şey kalmaz. İnsan bir robottan farksız hale gelir. Bu korkunç bir istibdattır.

Bediüzzaman bu durumu kinaye ve teşbih san'atıyla Divan-ı Harb-i Örfi'deki savunmasında kullanmıştır.²

Dipnotlar:

1- Bediüzzaman, Eski Said Dönemi Eserleri, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2009, s. 633.

2- Bediüzzaman, Eski Said Dönemi Eserleri, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2009, s. 121, 122.